

Jouni Hynysen blogi 2010

Tipattomalle?

Hei, kansalaiset. Minä olen Jouni Kalervo Hynynen. Täytän helmikuussa 18 vuotta. Olen yhden lapsen äiti. Ammattini on muusikko, sivutoimenani olen kirjoitellut muutaman kirjan. Kumpaakaan hommaa en osaa, mutta minulla on kova halu oppia.

[Lue lisää ►](#)

A-klinikan tädit houkuttelivat minut kirjoittamaan tänne jotain tipattoman tammikuun nimissä. Kysyin heiltä, että tietävätkö he todella keneltä kysyvät. Alkoholinkäyttöni on suhteellisen runsasta, eikä minulla ole ollut tapana viettää tipatonta. Se on amatöörien hommaa. Kunnan ammattilaiset viettävät tipattoman helmikuussa, sillä se on kuukausista lyhyin. Ajattelin kuitenkin yrittää, tosin tietäen jo etukäteen, että tulen epäonnistumaan karkeasti. En ota kuitenkaan siitä paineita. En ota paineita mistään. Paska housussa etulinjaan!

Ajattelin edetä päiväkirjamaisesti. Jokaiselle joulukuun lopun ja tammikuun päivälle tulee merkintä puuhistani, fiiliksiä, töistäni, ties mistä.

Lähtökohdat ovat herkulliset. Viimeisen kahden vuoden aikana en ole viettänyt lomaa ollenkaan. Näennäisesti olen ollut vapailta paljonkin, mutta työn alla on jatkuvasti ollut jotain. Samalla on tullut maisteltuakin aika räväkästi, tosin työkyky säilyttäen. Elämässäni on kolme motiivia pysytellä selvänä: perhe, työt sekä halu urheilla. Muuten olisin mielelläni tillin tallin vaikka joka saatanan päivä.

Tällä hetkellä olen lomalla. Se tarkoittaa sitä, että olen himassa ja teen biisejä Kotiteollisuuden seuraavalle levyille. Sävellyksiä lähinnä, sanat tulevat sitten kun tulevat.

Mutta loppukoon tämä lässytys. Aloitetaan.

MAANANTAI 28.12.2009

Tunti sulkapalloa Pitkän jätkän kanssa. Hyvät pelit. Muuten päivä menee tytön kanssa leikkiessä, ruokaa laittaessa ja laiskotellessa. Tunnin päiväunet. Killing Joken Pandemonium -biisin käännöksen tarkistelua ja viilailua myöhään yöllä.

TIISTAI 29.12.2009

Aaltonen tulee meille aamulla klo 10. Hyppäämme autooni ja ajamme Helsinkiin. Minä olen kuski, Aaltonen lukee pornoa. Ei vaan karttaa.

Laulan Finnvoxissa Pandemoniumin ennätysnopeasti. Kierrätän kitaraa. Karmila ja Aaltonen soittavat biisin melodian kitaroilla. Aaltonen laulaa taustoja. Biisin äänitykset ovat valmiit joskus ennen kuutta. Muut soittopohjathan on tehty jo aikaisemmin, joskus tämän kuun puolivälissä. Aaltonen ihmettelee session outoutta. Teemme Kotiteollisuuden lauluosuuksia, eikä studiossa näy yhden yhtä viinapulloa! Olemmeko kääntyneet uskoon? Onko sydämissämme Jeesus Kristus?

Joku nainen ajaa Hummerini kylkeen Pitäjänmäessä kun olemme matkalla syömään. Vituttaa ankarasti. Kävelen naisen luo ja naureskelen samalla, että olen Suomen Tiger Woods. Jossain paskalehdessä on juttuja tekstiviesteistä ja ajan samana päivänä kolarin. Onneksi en sentään ole mustaihoinen. Nainen myöntää syyllisyytensä.

Olen kotona Karjalassa joskus kymmenen jälkeen illalla. Juon kolme lasillista punaviiniä, putsamme vaimon kanssa pöytää (siinä onkin putsaimista) ja yöllä teen hieman kirjoitushommia.

KESKIVIIKKO 30.12.2009

Aamu menee juostessa vakuutusyhtiöissä sekä purkaessa kitarakamoja autosta. Vien ne lainaan ja huoltoon Kotiteollisuuden kuskille/roudarille Tammen Janille. Jani muistuttelee samalla, että ensi lauantaina on tarkoitus lähteä porukalla ryyppämään. Mikä ettei!

Illtapäivällä lähdemme ajelemaan Savon sydänmaille sukulaisiin. Illalla juon serkkupojalla 8 A-kaljaa ja pari lasia punaviiniä. Kalja maistuu pitkästä aikaa hyvälle.

TORSTAI 31.12.2009

Käymme moikkaamassa mummoa (äitini puolelta) sekä ukkia (isäni puolelta) Sonkajärvellä. Molemmat ovat samassa hoitokodissa ja yllättävän hyvässä hapessa. Mummo täyttää 93 ja ukki 88 ensi vuonna. Ukki kertoo ensimmäistä kertaa minulle jatkosodasta ja asemapaikastaan siellä. Selviää, että mies oli Rukajärvellä. Samalla hän kertoo, että mummo käy häntä säännöllisesti moikkaamassa haudan takaa. Huh huh. Rakkaus voi kai olla ikuista, sittenkin.

Illalla vedän totaaliset pleksit rakettien ampumisen jälkeen. Juon punaviiniä sekä pullollisen viskiä. Ja kuten tavallisesti: ei mitään uuden vuoden lupauksia. Ei edes tipattomasta tammikuusta.

Tinani muistuttaa ydinräjähdystä. Vaimoni tina on kuin haulikolla ammuttu sydän.

Hyvältä näyttää.

PERJANTAI 1.1.2010

Helvetin kova krapula. Puhallan aamiaispöydässä promillemittariin tiukat lukemat: 3,3 promillea. Serkkupoika ajaa, kun käymme paikallisessa hiihtokeskuksessa laskemassa pentujen kanssa mäkeä ja hiihtämässä. Olen surullinen näky.

Illalla juon kaksi lasia punaviiniä, oluen sekä lonkeron. Menen nukkumaan jo yhdeksän jälkeen.

LAUANTAI 2.1.2010

Takana unta kellon ympäri. Aamulla puhallan promillemittariin täydet nollat. Lähdemme ajelemaan takaisin Karjalaan. Matkalla selviää, että minun pitäisi olla Lappeenrannassa jo kolmen jälkeen. Menemme bändiporukan kanssa SaiPan matsiin viettämään kauden päättäjaisiä näin jälkikäteen. Myöhästyn karkeasti, pääsen jäähallille vasta neljän jälkeen. Teemme puolen tunnin nimmarisession ja menemme meille varattuun aitioon syömään ja juomaan. SaiPa on teettänyt meille hienot pelipaidat nimineen ja numeroineen.

Jossain vaiheessa selviää, että SaiPa pelaa Lukkoa vastaan. Ja voittaa. Tulosta en enää muista.

Matsin jälkeen käymme paikallisella pyöräkerholla saunomassa ja syömässä ja juomassa lisää. Sen jälkeen vielä baariin. Vedän täydet lärvit.

SUNNUNTAI 3.1.2010

Eipä lähtenyt tipaton käyntiin ihan parhaalla mahdollisella tavalla. Saatanan paha olo. Makaan koko päivän. Nyt alkakoon uusi, uljas elämä!

Ensimmäinen viikko

MAANANTAI 4.1.2010

Ryypääminen näkyy kropassa. Painoa on tullut viime viikon aikana kaksi kiloa lisää. Aamupaino on 90 kg. Aika neitimäistä mittailta painoa, mutta sitä olen jostain syystä viime aikoina tehnyt. Seuraavaksi alan kai tanssia balettia, saatana.

[Lue lisää ►](#)

Käyn näyttämässä autoni kylkeä automaalaamossa. Sovimme, että auto otetaan käsittelyyn ensi viikon maanantaina.

Teen hieman kirjoitusduuneja, mutta ei oikein maistu. Jätän lojumaan ja teen 8 km hiihtolenkin. Vedän perinteisellä ja kulkee yllättävän hyvin talven ensimmäiseksi hiihtolenkiksi. Aikaa menee 43 minuuttia.

Illalla syntyy ihan vahingossa kaksi biisin runkoa. Tästä tämä lähtee.

Postia pappi Jaakobille on paras elokuva, jonka olen nähnyt pitkiin aikoihin. Jos ei molemmat pääosan esittäjät saa rooleistaan Jussia, niin menen ja revin kaikilta päät irti.

TIISTAI 5.1.2010

Normaali aamu: puran sähköposteja, yritän viimeistellä osuuksiani Liimatan Tommin kanssa tekemääni yhteiskirjaan. Ei maistu. Jätän lojumaan. Aikaa on vielä vajaa viikko, kerkeän kyllä.

Ajan musiikkikauppaan ja ostan itselleni koskettimet, koska tuntuu, että niitä tarvitsen. Vien omani ja tytön luistimet terotettavaksi ja ajan Huhtiniemeen pelaamaan sulkapalloa. Pelaamme tunnin. Matkalla mietin, että tänä iltana voisi maistaa pari lasia viiniä samalla kun tutustun uuteen soittimeen.

Illalla tytär ilmoittaa, että hän haluaa Hannu Mannisen meille asumaan. Kerron, että Hannu on toki kova jätkä, mutta ei niin kova kuin minä. Voisi käydä huonosti. Raukka on selvästi rakastunut ja isä tyrmää heti. Elämää isän varjon alla.

Illalla ja yöllä soittelen kosketinsoitinosuuksia yhdelle demobiisille. Koneella on kolme demoa, jotka pitäisi viimeistellä. Ja ne kaksi biisiä pitäisi nauhoittaa, jotka tein eilen. Päätän tarkistaa sanelukoneelta huomenna, että onko niistä edes mihinkään.

Puuhin paskaa. Tarkistan biisit yöllä. Tuntuvat toimivan. Teen saman tien niille jonkinlaiset rumpupohjat tietokoneelle.

En juo sitä viiniä. En kerkeä, enkä edes halua. Musiikki tempaisee mukaansa. Nukkumaan puoli kolmen aikaan. Luen hetken Barbaarien valloitusretket -kirjaa ja nukahdan.

KESKIVIIKKO 6.1.2010

Luen aamun lehdestä painajaismaisen uutisen: Paavo Värynen ilmoittaa olevansa käytettävissä Keskustan johtotehtäviin! Toki hän on käytettävissä, mutta kuka hänet sinne haluaa. Toistaalta: keskustalaisista ei ikinä tiedä.

Aamupalan yhteydessä laitan Kotiteollisuuden fanipalstaa nippuun ja vastailen kysymyksiin. Jotenkin väsyttää koko homma. Pitää ehkä hetkeksi delegoida homma vaikka Sinkkoselle. Vuodeksi tai jotain.

Tänään on kai joku perkeleen loppiainen. Joulukuusi pitäisi kantaa pihalle. En jaksa. Odotellessani tyttöjen valmistautumista uloslähtöön äänitän yhteen demobiisiin kosketinsoitinosuudet. Sen jälkeen käyn luistelemassa. Vedän pari kilometriä Lappeenrannan satamassa. Sen verran, että selkä kastuu. Jalat ovat pirun kipeänä toissapäivän hiihtämisestä.

Illalla syntyy vahingossa uusi biisi. Yöllä äänitän siihen pelkät kosketinsoitinpohjat. Muuta se ei ehkä tarvitsekaan, sovittakoon joku muu sen. Viimeistelen kirjaa. Saan osuuteni valmiiksi, mutta päätän jättää sen lepäämään vielä aamuksi. Teen Kotiteollisuuden keikkapäiväkirjat ja valitsen siihen valokuvat ja laitan ne eteenpäin Webmestarille.

Kahden jälkeen nukkumaan.

TORSTAI 7.1.2010

Taivaalta sataa paskaa. Vituttaa. Tekisi mieli käydä hiihtämässä tai juoksemassa, mutta ei tuollaiseen keliin kehtaa lähteä. Minusta on tullut kermaperse.

Mikököhän siinä on, että viime aikoina on tehnyt pirusti mieli juosta taas pitkästä aikaa? Minullahan on kestävyysjuoksumenneisyys, mutta kunnon lenkkejä en ole tehnyt oikeastaan 80-luvun lopun jälkeen. Viime keväästä on taas maistunut. Ja puolen vuoden jolkuttelun jälkeen juoksu on alkanut jotenkin jo kulkeakin.

Tää on varmaan sitä paskaa, että kun ukko täyttää neljäkymmentä, niin aletaan käydä lenkillä, laihdutaan ja hankitaan

kaiken maailman vitun kokemuksiä. Juostaan maratonia ja muuta paskaa. Hypätään benji-hyppy. Todistellaan jotain niin perkeleesti. Hyi helvetti, kun on laimeeta. Pakko keksiä tälle joku parempi syy. Yhtä kaikki: olen harkinnut jopa uusien verkkareiden ja lenkkikenkien ostoa. Viimeiset kymmenen vuotta on menty samoilla räteillä. Olen sitä mieltä, että silloin kun urheillaan ei olla muotinäytöksessä.

Näiden mietteiden jälkeen viimeistelen osuuteni kirjaan ja laitan sen Tommille sähköpostilla. Viimeistelen myös fanien kysymyspalstan kotisivuille ja laitan sen Webmestarille. Nyt ei sekään homma syletä enää yhtään, naurattaa vaan kaikki narinatkin. Olenko saamassa huumorintajuni takaisin? En kai sentään. Haluan kiemurrella taiteilijan tuskassa ja ahdingossa. Minä vastaan muu maailma!

Kuuntelen viime yönä äänittämäni biisin. Se on väärässä tempossa ja joku on soittanut sen päin persettä. Äänitän sen siis uudestaan. Nyt pitäisi keksiä siihen ja viiteen muuhun biisiin jotain laulettavaa. Sylettää. Se on aina vaikein homma. Säveltää osaa lapsikin, mutta teepä sävellykseen sanat, joita kehtaat kuunnella vielä viikonkin päästä.

Nyt tuo vitun kuusi lentää pihalle!

Poljen salilla 40 minuuttia kuntopyörää. Pulssi enimmillään 116, löysä lenkki siis. Teen perään vielä 240 vatsalihasliikettä vatsapenkillä (niistä 100 viiden kilon lisäpainoilla), olen lankussa niin kauan kuin jaksan (se ei ole paljon, vajaat pari minuuttia) ja 110 selkälihasliikettä. Saunan ja kaupan kautta himaan. En puhu kenellekään sanaakaan. Tarkoitus oli tehdä vähän rintalihaksiakin, mutta en jaksa. Taidan tehdä ne kunnolla vasta huomenna.

Illan painin tytön kanssa. Alkuyöstä soitan peruskitarat kahteen demobiisiin, kolme raitaa kumpaankin. Ja mikä parasta: yöllä teen kahteen biisiin sanat. Tosin raakileitahan ne vielä ovat, mutta välttävät demoiksi. Ja molemmissa on hyvä idea. Toisessa jopa niin hyvä, että kirjoittaessa meinaa silmät kastua ja karvat nousta pystyyn. Hyvä merkki.

Kiva olla elossa. Eikä viinaa tee mieli ollenkaan! Haluan lisää hyvää mieltä ja huumoria. Yöllä luen vielä muutaman luvun Veikko Huovisen kokoelmaa.

PERJANTAI 8.1.2010

Alkaa helpottaa. Lievä alakulo nimittäin. Laskeskelin juuri, että olen ollut reissussa ja tehnyt duunia lähes tauotta puolitoista vuotta putkeen. Kun sellaisen putken jälkeen asettuu himaan, olo on omituinen. Kroppa ei tahdo pysähtyä, vaikka pää tahtookin. Siitä kai seuraa lievää levottomuutta ja pahaa oloa. Sama juttu jokaisen levyn teon ja rundin jälkeen. Sylettää. Perjantaisin ja lauantaisin kuuden jälkeen kroppa kävelee itsekseen soundcheckiin. Puolen yön tienoilla alkaa pulssi nousta ja ukko virittelee haara-asentoa olohuoneessa. Kroppa ja mieli huutaa kossua ja aplodeja!

Mutta nyt ei kukkoilla. Lauleskelen yhden biisin laulut ja toisen biisin kertosaäkeen koneelle. Aurinko paistaa työhuoneeseen ja minä laulan kuolemasta. Naurattaa. Käyn paskalla ja kirjoitan yhden biisin kertosaäkeen sanat samalla. Ihan puuta heinää, mutta kelpaa demolle.

Näkymä työhuoneesta

Käyn salilla ja teen vatsaa, rintalihaksia (voiko puhua lihaksista, nää on manboobsit! Pitäis ruveta käyttämään rintaliivejä, saatana!) sekä yläselkää. Ehkä voisi ruveta elvyttämään punttiharrastustakin taas pitkästä ajasta. Maistuu nimittäin asialliselle.

Illalla soittelen syntikkaosuuksia yhteen biisiin. Katson dvd:ltä Kill Bill -elokuvan, joka on lojunut katsomattomana kaapissa noin neljä vuotta. Kannatti katsoa, pidän siitä. Uma Thurman on aika herkku, vaikkakin vähän liian laiha. Mutta kai noissa samurai-hommissa pitääkin olla vähän hoikempi. Jos katsoisi huomenna toisenkin osan.

En muuten yleensä pidä elokuvista. Vievät liikaa aikaa. Silti saatan iltaisin katsoa pari tuntia telkkarista jotain ihan paskaa. Käsittämätöntä. Mutta Tirlittan ei ollut paskaa! Mahtava lastenjuttu muistaakseni vuodelta 1969, jossa Jaana Saarinen on ihan paras! Tyttökin seurasi sitä ihan psykoottisena. Hannu Manninenkin unohtui hetkeksi.

Saunan jälkeen juon yhden tölkin tummaa, tsekkiläistä olutta. Maistuu taivaalliselle. Onneksi en ostanut niitä enempää.

Yöllä soitan lisää syntikoita yhteen toiseen biisiin. Tarkistan puhelimen. Serkulta ja kaverilta on tullut viestit, joissa he houkuttelevat viinanjuonnin kiroihin. Vastaan, että palataan syssymmällä. Mutsilta on tullut viesti, jossa hän kysyy, että voisiko hän tulla isän kanssa joskus meille kahville. Vastaan, että ette voi.

Kirjoitan loput sanat siihen biisiin, johon tein paskalla kertosakeen. Hölynpölyä.

Vähän ennen kahta maate. Pari lukua Veikko Huovista. Naureskelen ääneen.

LAUANTAI 9.1.2010

Kauhea nälkä. Teen kunnon aamiaisen. Ruokaisa munakas, leipää ja mehua. Hesarin lukua kaikessa rauhassa. Sitä tosin häiritsee se, että sinne on revitty tästä blogista minun kommenttini. "Eipä lähtenyt tipaton käyntiin parhaalla mahdollisella tavalla." No, tottahan se on, ei siinä mitään. Mutta en kaipaisi enää muistutusta siitä, en varsinkaan heti aamiaispöydässä.

Sovin kahvihetken vanhempieni kanssa sitten kuitenkin. Sitä ennen käyn kaupungilla asioilla. Saatanan kylmä. Kylmä on myös meillä sisällä. Sisälämpömittari näyttää makuuhuoneen lämpötilaksi 14 astetta. Se on muuten aika vähän.

Olohuoneessa on sentään 17. Soitin asiasta viime viikolla huoltofirmaan, mutta ei sieltä kukaan ole vielä tullut pattereita katsomaan. Ilmattu ne on, joten vika ei ole siinä. No, onneksi työhuoneeni ja tytön huone ovat lämpimät.

Pidän kuittitalkoot. Erottelen omat, firman ja levy-yhtiöön menevät kuitit toisistaan ja laitan ne kuoriin. Vihaan papereita, joissa on numeroita. Samalla etsin jälkiverolaskuni (toinen erä 3750 egee) ja muut laskuni ja tarkistan eräpäivät. Huomaan, että Kuopion kaupungilta saamani parkkisakko on taas myöhässä. Sain sakon kesällä ja maksoin sen jo kerran myöhässä. Nyt myöhästyy taas, joten vielä kolmas lasku on tulossa. Tarkistan myös tilitilanteeni. Rahaa on niin vitusti. Laittakaa vaan lisää laskuja, saatana! Ei tunnu missään!

Vanhempieni kanssa vietetyn kahvitteluhetken, jossa isäni kehuu Paavo Väyrystä ja minä vaikenen, jälkeen siirrymme anoppilaan syömään. Paikalla on muutakin sukua. Taivaallista safkaa, jonka jälkeen otan päiväunet. En osaa olla sosiaalinen. Päässä pyörii biisi, jonka idean hahmottelin ennen ruokailua. Perustuu täysin rytmiin. Uppoaä jonnekin Marilyn Mansonin ja U2:n väliin. Vaimoni ja anoppini varmaan arvaavat "poissaoloni" syyn, muut ovat ihmeissään kun jätkä toljottaa kaukaisuuteen ja kädet hakkaavat rytmiä reisiin. Omiin tällä kertaa.

Kotona tarkistan parilta Mansonin levyitä, etten ole varastanut sieltä vahingossa melodiaa. Huomaan, että sointupohja on pöllitty, melodia ei. Se riittää minulle. Sama sointukierto on vähintään miljoonassa muussakin biisissä. Samalla huomaan, että Marilyn Manson on paskaa. Miksi minulla on neljä sen jätkän levyä? Vitun rumakin se on. Rumempi kuin minä. Se tarkoittaa: todella ruma.

Katson Kill Billin toisen osan. Parempi kuin ensimmäinen. Erittäin viihdyttävää väkivaltaa, vaikka yleensä en kestä leffoja, joissa tehdään epärealistisia kungfu-hyppyjä ja -liitoja. Kai se on sitten eri asia, jos niitä loikkia tekee nainen.

Yöllä rakennan tekemäni biisin rumpu- ja kitarapohjan koneelle. Kahden aikaan, kun olen menossa maate, on pakko katsella olohuoneen ikkunasta, kun kookas mieshenkilö hortoilee baarista kotiinsa päin. Jalkakäytävä ei meinaa riittää. Naurattaa pirusti, mutta on pakko samalle seurata, että ukko pysyy varmasti pystyssä. Ulkona on kuitenkin 20 astetta pakkasta.

Onneksi minä en ole tuolla ja tuossa kunnossa tällä kertaa. Luen kolme Huovis-tarinaa makuuhuoneessa, jossa on oikeasti ihan vitun kylmä.

SUNNUNTAI 10.1.2010

Väsäilen taas kunnan aamiaisen. Sen jälkeen sähköpostien purkua ja syntikoiden soittoa yhteen biisiin. Juoksen kuntosalille, poljen kuntopyörää neljäkymmentä minuuttia ja juoksen takaisin. Vaaka näyttää 88 1/2 kiloa. Suunta on oikea. Soitan lisää syntikoita. Teen ruokaa sukulaisille, jotka ovat kylässä. Käväisee mielessä, että voisi nauttia lasin viiniä samalla. En nauti. Ruuan laitton lomassa syntyy vahingossa kaksi uutta kertosaettä ja yksi uusi riffi. Syön, luen ja nukahdan hetkeksi. Vieraat ovat sen verran tuttuja, että voin nukkua heidän läsnäollessaan. Teen toisen tekemäni kertosaäkeen ympärille kokonaisen biisin ja yöllä rakennan siihen rumpupohjan koneelle. Luen kolme Huovis-tarinaa ja nukahdan.

Muista pyhittää lepopäivä.

Toinen viikko

MAANANTAI 11.1.2010

This is the day! Joudun luopumaan autostani muutamiksi päiviksi. Olen vankka yksityisautoilun kannattaja. Kuntosalille on matkaa noin kilometri, kuljen senkin autolla. Kauppatmatkoista puhumattakaan. Haluan saastuttaa, olla koko maailman vihollinen! Ärsyttääkö tämä teitä? Toivottavasti.

[Lue lisää ►](#)

Vien auton siis automaalaamoon. Juoksen takaisin kotiin. Siitä tulee 5 kilometrin lenkki. Kulkee yllättävän hyvin.

Laulan parin biisin kertosaäkeisiin epävireiset stemmat ja säkeistöt. Käyn kaupungilla hoitamassa posti-, pankki-, sekä levykauppa-asioita. Haen Levymusiikista Nirvanan Live at Reading -dvd:n, joka on lojunut siellä minua odottamassa jo viikkokausia. Nyt se lojuu viikkokausia tuossa hyllyssä, ennen kuin jaksan katsoa sen. Musa-dvd:iitten katselu vaatii yleensä pienen hiprakan, ei niitä muuten jaksa.

Innostun dvd-ostoksen jälkimainingeissa laittamaan kaikki musa-dvd:t sekä elokuvat järjestykseen työhuoneeni hyllyyn. Siinä meneekin koko ilta. Onneksi minulla on terhakas 5-vuotias apuri, joka osaa jo pelottavan hyvin lukea ja lajitella levyjä aakkosjärjestykseen. Tiettyjen bändien dvd:iitten ilmestymisjärjestyksiä hän ei vielä muista, mutta sitä nyt ei kai voi

tuon ikäiseltä vaatia. Vai voiko? "Saatanan lapsi, etkö muista, että Metallica Live Shit ilmestyi ennen Cunning Stuntsia!!! Viikon aresti pimeässä vaatekomerossa, perkele!!!" Järjestelyn lomassa huomaan, että minulta puuttuu Kotiteollisuuden dvd. Joku on taas lainannut sitä, eikä ole jaksanut palauttaa. Tai sitten olen kännipäissäni antanut sen jollekin. Pitää pummia levy-yhtiöstä uusi, jos heillä sitä vielä on. Samalla huomaan, että Mokoman viimeisin on jossain, samoin kuin CMX:n Talvikuningas.

Alttari Suomen markan muistolle

Alkuyöstä katselen elokuvan Seitsemän. Semmonenkin on tullut näköjään joskus hommattua. Se on niin hyvä kuin muistankin.

Koneella on nyt kolme raakiletta ja neljä suht valmista demobiisiä. Yöllä aloittelen niiden viimeistelyä ja miksausta. Ja luen sitä Huovista tietenkäin...

TIISTAI 12.1.2010

Juoksen aamulla ennen kahdeksaa Lappeenrannan keskussairaalaan (noin 1 km) ruokatorven ja vatsalaukun tähystykseen. Nielen letkua niin perkeleesti. Kaverit ovat pelotelleet minua toimenpiteen vittumaisuudella ja kivuliaisuudella jo pitkään, mutta joudun pettymään. "Tämähän mies nielee mitä vain, vaikka konjakkia", toteaa lääkäri. Näytän peukkaa ja nielen lisää. Vatsahapot ovat tehneet temppujaan ruokatorvessa, se näkyy tummentumina. Joku ylimääräinen, helvetin iso pahkura sieltä löytyy myös. Lääkäri ei osaa sanoa siitä mitään. Otetaan näytteet ja jäädään odottamaan tuloksia. Saan Nexium-reseptin vuodeksi eteenpäin. Lääkäri toteaa, että kohtaloni on syödä niitä lopun ikäni.

Juoksen takaisin kotiin ja keitän kaurapuuroa. Jatkan biisien miksausta. Käyn tytön kanssa luistelemassa. Se sujuu mainiosti. Tytöltä, ei minulta.

Juoksen Huhtiniemeen (noin 2 km) pelaamaan sulkapalloa Pitkän jätkän kanssa. Helvetin hyvät pelit. Tunnin jälkeen olen ihan puhki ja pummaan kyydin kotiin. Käyn vaaassa. Se näyttää 88 kiloa. Just hyvä. Pidetään paino tässä.

Syön, luen ja otan nokoset. Makailen alkuillan. Jossain vaiheessa alan järjestellä kirjojani järjestykseen, niitä löytyy nimittäin eri puolelta asuntoa (mikä vitun siivousvimma minua nyt riivaa?!). Saan jälleen apurin. Homma jää kesken, sillä selkää alkaa pakottaa niin kovin, etten viitsi riehua enempää. Tuo vitun selkä on vaivannut minua vuodesta 1996 lähtien.

Alkaa jo tympiä.

Yöllä kirjoitan sanat yhteen demobiisiin. Ja perään Huovista. Toistanko itseäni? Alkaako teille jo valjeta miten vitun tylsä jätkä minä olen? Kuinka kauan jaksatte lukea tällaista?

Lohduttavana tietona voin kertoa, että mitään merkittävää muutosta toiminnassani ei tule tapahtumaan ainakaan puoleen vuoteen. Ja mikä parasta: minä nautin siitä.

KESKIVIIKKO 13.1.2010

Aamulla armoton selkäkipu piinaa minua. Ei auta, pakko vetää Supermiehen trikoot niskaan ja pelastaa maailma. Ensi töikseni käyn hakemassa auton korjaamolta. Sieltä soitettiin eilen ja kerrottiin, että osien saapuminen vie pari viikkoa. Voin sen ajan käyttää autoa.

Haen kaupasta aamiaista ja yritän lukea päivän lehteä kotonani rauhassa, mutta se ei onnistu. Puhelimeen satelee viestejä siitä, että Kotiteollisuus on Kauppalehden sivuilla! Olemme kuulemma tehneet erittäin positiivisen tuloksen. Tuloni ovat muka suuremmat kuin kansanedustajalla! Ihan kiva uutinen, mutta missähän ne rahat ovat? Edes minä en ole niin kova ryyppäämään, että olisin voinut juoda kaiken.

Samanlaisia viestejä on myös sähköpostissa. Mitä nämä viestit muuten kertovat ystäväpiiristäni? He lukevat Kauppalehteä. Hyi, helvetti. Kaverit ja tutut vaihtoon!

Kauppalehdeltä on tulojamme laskiessa unohtunut muutama seikka. Äkkiä mietittynä muun muassa seuraavat: - Kotiteollisuudessa on meidän kolmen lisäksi vähintään neljä jätkää duunissa - bussi, sen bensat ja muut sen irtaimistoon ja korjailuun menneet kulut - äänentoistolaitteiden vuokriin menevät kulut - hotellikulut lähes joka keikan yhteydessä - keikkamyynnin, palkanlaskijan ja tilintarkastajan palkkiot - viinat, vitut ja vittuako millään on mitään väliä, saatana.

Laulan yhden demobiisin valmiiksi. Miksailen muita biisejä ja huomaan, että yhden biisin stemmat täytyy laulaa uudestaan ja toiseen täytyy tehdä kokonaan uusi kertosaakeen melodia. Nykyinen on liian helppo, alkaa sylettää.

Teen sähköpostitse Soundiin haastattelun, joka koskee meidän Killing Joke -versiointia. Ajelen salille (yksityisautoilua, jihuuhuuu!) ja räykkään vatsaa, hauksia sekä ojentajia. Hauistoistojen palautusajalla juttelen puhelimesta Etelä-Saimaan toimittajan kanssa, joka yrittää kysellä minulta kommenttia ja selityksiä Kauppalehden uutisointiin. Neuvon häntä kääntymään Hongiston puoleen. Hän osaa puhua rahasta, minä en. En osaa tehdä sitä nyt, enkä osannut silloin, kun joskus 90-luvulla yritin Lappeenrannan sosiaalihuollosta sitä saada, enkä saanut. Silloin minulle sanottiin, että yritän huijata. En kuulemma mitenkään voisi elää niillä tuloilla, jotka minulla silloin oli. Mutta niin vain elelin.

Oli muuten ensimmäinen ja viimeinen kerta kun sossussa kävin. Ajattelin, että pitääköot rahansa. Pureskelin kynsiä ja söin pussikeittoja.

Käyn kaupassa ja ostan, ta-daaa, maksaa! Pitkästä aikaa. Kroppa huutaa maksaa, se suorastaan vaatii sitä! Veriarvot on varmaan kovan kulutuksen takia ihan viturallaan.

Autossa teen vahingossa uusiksi sen minua vaivanneen kertosaakeen. Hyräilen sen talteen puhelimeen.

Käyn taloyhtiöni kokouksessa kuuntelemassa faktoja tulevasta putkiremontista. Se tarkoittaa sitä, että helmikuun alusta jonnekin maaliskuuhun kämpässäni ei voi asua. Päätän muuttaa Espanjaan siksi aikaa. Tilaan lentoliput saman tien. Lähtö on 40-vuotispäiväni aattona. Siistiä. Voisin laittaa lehteen ilmoituksen: "Vietän merkkipäiväni matkoilla". No, en todellakaan laita. Laitan ilmoituksen "syökää paskaa, köyhät! Terveisin nimim. Tuttu Kauppalehdestä -70".

Illalla jatkan kirjojeni järjestelyä. Kuuntelen samalla Rammsteinin uutta, joka on julkaisustaan saakka lojunut hyllyssäni avaamattomassa paketissa. Ei se kuulostakaan ihan niin paskalle kun oletin. Ehkä on syytä kuunnella levy useamminkin. Rammsteinin ongelma on suuri määrä paskoja biisejä. Soundit on kyllä kohdallaan, mutta sehän ei riitä tällaiselle popmusiikin ystävälle. Ensin tulee biisi, sitten soundit. Ei päinvastoin.

Kirjaprojekti jää kesken. Ei, vittu, jaksaa. Siirryn tv:n ääreen katselemaan Veikko Huovisen Lyhyitä erikoisia. "Jutta Grahnin mies" naurattaa kovasti. Heikki Nousiainen, tuleva Jussi-patsaan pokkaaja jos minulta kysytään, on ollut loistava myös nuorempana. Vaikka tässä pätkässä hänestä ei näykään kuin kasvot ja pää.

Alkuyöstä tongin tiedostoistani kuvia Soundin juttua varten. Tässä minua auttaa sähköpostitse ystäväni Jouni Hirn. Kirjoitan yhden demosanat ja tajuan, että erään toisenkin biisin kertosaaketta pitää muuttaa. Ymmärrän, että nyt se alkaa.

Se, joka iskee aina jossain vaiheessa biisien tekoa. Taiteilijan tuska ja kärsimys. Vainoharhaisuus. Viinan ja vitun puute.

Alkaa ahdistaa. Menen maate.

TORSTAI 14.1.2010

Uni auttaa. Aina. Heti aamusta päässäni soi uusi melodia sen hylätyn kertosäkeen tilalle, samalle sointukierrolle. Kertsistä tulee ISO. Todella iso. Hyräilen melodian talteen puhelimeen samalla kun vien tyttöä hoitoon. Tai oikeastaan kolme päällekkäistä melodiaa.

Aina ei ole kivaa, että päässä soi. Se on kaaos.

Aamutoimien jälkeen laulan tämän uuden kertosäkeen stemmoineen, samoin kuin erään toisen. Äänitän uudet taustalaulut vanhempaan demobiisiin. Alkaa olla valmista. Vielä pitäisi soitella vähän ja laulaa yksi biisi (sanat on vielä tekemättä) ja sitten voin miksata nämä valmiiksi ja polttaa levyille. Yksi koneella oleva biisi taitaa jäädä. Se maistuu jotenkin väkinäiseltä. Pitää tehdä parempi.

Sain eilen uudet verokortit. Prosentti on 45 ja jos tulot ylittyvät, se nousee 56:en. Se on ok. Laitan pääkortin Dex viihteeseen ja kaksi sivukorttia Johanna kustannukseen sekä Like kustannukseen. Näin aluksi. Nyt joku älypää laittaa minulle sähköpostia tämän luettuaan, että eikö minulla kannattaisi olla freelancer-kortti. No, ehkä, vittu, kannattaisi, mutta arvatkaapa kiinnostaako juosta verovirastossa sen takia. Joku toinen älypää suunnittelee jo laittavansa viestiä, että muutokset voi tehdä netissä. Tiedoksi: ei kiinnosta, en jaksa.

Saan tekstiviestin, jossa kerrotaan Rumban yleisöäänestystuloksista. Kuulostaa hyvältä, pitää hakea lehti jostain huomenna. Tänne Karjalan kauppoihin se saapuu päivän myöhässä. Lehti maksetaan oravannahoilla, helminauhoilla, winchester-kivääreillä, huovilla tai tuliliemellä. Tai kaikilla näillä. Ugh, olen puhunut. Pakkaan vankkurit valmiiksi.

Viimeistelen kirjaprojektin. Nyt kaikki on hyllyssä. Mutta heikko hylly huojuu uhkaavasti. En jaksa välittää. Alkuyöstä hylly romahtaa. Kirjat lojuvat lattialla. En jaksa välittää siitäkään.

Tarkistan puhelimen puolenyön tietämällä. Pidän sitä äänettömällä. Olen pitänyt jo monta vuotta, mutta varsinkin nyt luovaan aikaan. Tarkastan sen vain pari kertaa päivässä. Minua on kaivattu, Martikaisen Jarkko on soitellut ja kirjoittanut viestin. Lupaan viestillä palata asiaan kun jaksan. Jarkko on kiva mies. Pieni suuri mies. Ihminen isolla iillä.

Yöllä laittelen biisejä siihen kuosiin, että voin tehdä huomenna viimeistelyt. Pariin biisiin pitää soittaa vielä bassot ja yhteen kitarat. Ja se yksi pitää vielä laulaa, kunhan saan siihen jotkut sanat tehtyä.

Ystäväni, jo edesmennyt, Huovinen tuudittaa minut uneen.

PERJANTAI 15.1.2010

Vain Imatralla voidaan olla niin juntteja, että otetaan Baseballs esiintymään Big Band-festivaaleille. Lehdessä mainostetaan, että liput tulevat myyntiin maanantaina. Se onkin fiksu veto, sillä kesällä bändiä ei muista enää kukaan. Nyt liput saattavat mennä kaupaksikin. Kesällä, festareiden koittaessa, pankkineidit ihmettelevät jakkupuvuissaan, että minkäs bändin "konserttiin" minulla liput onkaan. Onneksi mies on varannut "rokkitelasta", tai sen VIP-tilasta, oman pöydän, jossa on valkoiset liinat ja kynttilöitä. Kyllä siinä kelpaa pihviä mutustellessa ja punaviiniä kitatessa rokkia kuunnella. Muutaman punaviinilasin jälkeen villiinnytään oikein tanssimaan. Mies alkaa röyhistellä rintaansa, avaa pukunsa takin ja löysää kravattiaan. Vaatii tuttua järjestysmiestä päästämään hänet ja vaimonsa backstage-alueelle bändiä tapaamaan. Sitten mennään takahuonekoppiin kikattelemaan ja kinuamaan nimmareita. Hyi helvetti.

Käyn aamulla kaupassa. Menen kaljaosastolle, sillä suu napsaa muutaman saunakaljan perään. Osastolla on kaksi nuorta miestä. Toinen huutaa "hynynen". Ei minulle tarvitse huutaa kuka minä olen. Minä tiedän sen itsekin.

Vai tiedätkö?

Kuukausi sitten junassa kävi vastaava tilanne. Istuin ravintolavaunussa, join kaljaa ja täytin ristikkoo. Joku aikamiespoika istui viereeni ja alkoi tentata minua. Kysyi, että miksi täytän ristikkoo. Kerroin ystävällisesti, että koska pidän siitä. Ukko jatkoi, että mitä äijä. Vastasin, että mitäs tässä. Lopuksi hän kysyi, että miksi en juttele hänen kanssaan. Kerroin miehelle, että mieluummin pidän turpani kiinni kun jauhan paskaa, koska täytän tätä ristikkoo, eikä mitään varsinaista asiaa ja avautumisen aihetta ei ole. Siinä vaiheessa ukko hiljeni ja poistui. Kului vajaat puoli tuntia ja vastapäähäni istahti nuorempi mies joka kysyi miten menee ja minne matka. Sanoin, että haluaisin mennä Helvettiin, mutta näköjään olen siellä jo.

Soitan basson siihen biisiin, jossa on ISO kertosaie. Tajuan, että nyt on helmi käsissä. Tytöiltä kastuu pöksyt kun he kuulevat tämän, se on varmaa. Ja heidän miehiään vituttaa. Toistaalta, keikan jälkeen kotona, panon jälkeen, hekin kiittävät meitä.

Soitan toiseenkin biisiin bassot sekä kitarat. Käyn paskalla ja kirjoitan sen kertosaieeseen sanat. Tulee aika hyvä. Tämä on ensimmäinen teksti, jonka voisi jo lähes tällaisenaan käyttää. Laulan sen stemmoineen pois kuleksimasta, vedän verkkarit niskaan ja teen 8 km hiihtolenkin. Kulkee todella hyvin. Kolme minuuttia häviää edellisen kerran ajasta pois, vaikka en edes yritä sitä. Vedän perinteisellä. Kokeilen tosin, ohitellessani, myös luistelua ja se tuntuu kulkevan. Ehkä pitäisi laittaa luisteluskuksetkin kuntoon, parin vuoden tauon jälkeen...

Kävelen hikisenä, parta huurussa, verkkareissa ja hiihtomonoissa Prismaan ja haen sen Rumban. Jengi katselee montut auki. Kuiskutellaan ja osoitellaan sormella. Mitä vittua? Pitäisikö minun tehdä ostosreissut nahkahousuissa, niittivyössä ja haara-asennossa kävellen? Muutama viikko sitten paikallislehden tekstari-palstalla oli kuulemma viesti, jossa joku tekstaili tulleen hyvälle tuulelle nähdessään minut kaupan kassalla. Häh? Milloin lappeenrantalaiset oikein tottuivat minuun? Olenhan asunut kaupungissa vasta 40 vuotta, olen varmaan tosi harvinainen ja erikoinen näky täällä.

Rumban yleisöäänestystulokset ovat silkkaa murhaa. KT on Vuoden kotimainen yhtye, Ukonhauta Vuoden kotimainen levy. Hynynen on Vuoden seksisymboli (toivottavasti joku äänestäjä näki minut äsken kaupassa lehteä hakemassa). Vuoden biisi -kategoriassa KT:lla on kuusi biisiä kahdenkymmenen joukossa. Olen vuoden neljänneksi iljettävimpin hahmo. Videomme ovat sijoilla neljä ja viisi. Kirjani on sijalla kolme. Tulee hiki tuloksia lukiessa. Alkaa tehdä mieli viinaa. Menen suihkuun. Täytyy myöntää, äänestysmenestys imartele minua, vaikka yleensä pyrin olemaan välittämättä niistä. Toisaalta on syytä pitää mielessä, että äänestys on kotisivujemme takia tehty ihmisille todella helpoksi. Hyvin organisoitu ja selkeäksi tehty kotisivu on valtti tässäkin asiassa.

Siitä tuleekin mieleeni, että en ole käynyt vakoilemassa muiden bändien kotisivuja aikoihin. Ehkä olisi syytä käydä katsomassa, että missä mennään. Miten muut asiat hoitavat. Aika harvoilla sivuilla tulee tosin vakituisesti käytyä. Kyllä ne ovat jääneet yleensä CMX:ään, Stam1naan ja Mokomaan. Niilläkin käyn yleensä vain kännissä, pieniä kalsarikännejä vetäessäni.

Hoitelen asioita. Autolla ajellessa päässä alkaa soida helvetin hyvä riffi. Hyräilen sen puhelimeen.

Käyn saunassa. En juo kaljaa, vaikka kävin sitä aamulla tätä varten ostamassa. Juon päärynämehua. Se on hyvää.

Illalla katson Magnolia-elokuvaa. Aivan vitun hyvä! Minun on jätettävä se kuitenkin kesken, sillä työt kutsuvat. Otan loput talteen, pakko katsoa miten se loppuu.

Yöllä laittelen fanikysymyksiä nippuun ja viimeistelen demobiisejä. Mietin pitkään, että mitä voisin tehdä hylkäämisuhan alla olevalle biisille. Leikkelen osia erikseen, hylkään huonompia, vaihetelen niiden paikkaa. Yritän kaikkea mahdollista, jota voi hiljaa, taloa häiritsemättä tehdä.

Lopulta tajuan sen, minkä alintajuisesti olen tiennyt heti alusta saakka: minun pitää yksinkertaisesti tehdä vain parempi biisi.

LAUANTAI 16.1.2010

Niinpä teen niin. Otan aamulla kitaran käteen ja biisi valmistuu hetkessä. Teen sen pohjan uusiksi, loput soitot jätän myöhempään, koska nyt en kerkeä. Samalla syntyy myös yksi uusi kertosaie. Se on ISO. Se on VALTAVA! Nyt alkaa kulkea.

Juoksen askareiden jälkeen, joskus iltapäivästä, kuntosalille ja teen jalkatreenin. Rääkkään samalla myös vatsaa sekä hieman hauksia ja ojentajia. Treenin jälkeen selaan salilla Etelä-Saimaan sekä sen viikonloppuisin ilmestyvän akkallitteen läpi. Siellä joku muka hauska kolumnisti kirjoittaa muka hausvasti ja rajusti konttoristineideille ja sisustussuunnittelijoille tipattomasta tammikuusta. Minutkin mainitaan. Ihmetellään, että miten kaltaiseni superhetero voi ryhtyä moiseen. Akka uhoaa, että olen muka luvannut olla tipattomalla koko tammikuun. Luulisi, että siellä toimittajakoulussa opetetaan pari toimittajalle oleellista taitoa: lukutaitoa sekä taustatietojen etsimistä. Tämä kirjoittaja ei hallitse ilmeisesti kumpaakaan.

Toisaalta, en minäkään osaa äidinkielen kielioppia, mutta silti kirjani ovat myyneet noin 35 tuhatta kappaletta ja olen tehnyt tekstit kymmeneen Kotiteollisuuden levyyn. Maailma ei ole oikeudenmukainen paikka.

Sen verran alkaa kuitenkin vituttamaan, että kotiin päästyäni ja käytyäni suihkussa avaan kaljan. Jatkan demojen kasailua hetken, sitten käväisen miellyttävän seurueen kanssa teatterissa ja syömässä. Jatkamme vielä baariin ja vedän lärvit ruttuun. Yöllä katselen Foo Fightersin videoita ja sammun sohvalle.

SUNNUNTAI 17.1.2010

Herään klo 13, olen päässyt aamuyöstä jotenkin sänkyyn. Vaihdan makuupaikaksi olohuoneen sohvan. Makaan siellä klo 23:een saakka. Sitten siirryn sänkyyn nukkumaan.

Ihan vitun paha olo. Vihaan itseäni ja haluan kuolla.

Kolmas viikko

MAANANTAI 18.1.2010

Takana on kymmenen tunnin yönet. Hämmäntävää. Milloin olen viimeksi nukkunut näin pitkään? No, silloin kuin viimeksi oli krapula, tämän kuun alussa.

[Lue lisää ►](#)

Aamiaisen jälkeen laittelen Kotiteollisuuden sivuja varten sähköpostiin tulleita fanikysymyksiä ja -kommentteja nippuun. Meinaan aloitella niihin vastailunkin, mutta lopulta en jaksaa. Otan kitaran käteen ja sävellän lauantaina syntyneen kertosaakeen ympärille biisin.

Käyn Saimaalla ja luistelen 6,5 kilometriä. Selkä kastuu hieman. Otan rennosti, nyt ei jaksaa riehua.

Miksailen demoja valmiiksi ja siirtelen niitä iTunesiin. Teen Sinkkoselle omat versiot, joissa on pelkkä klikki rumpujen tilalla. Jari ei pidä siitä, että annan hänelle rummullisia demoja. Hongisto puolestaan ei tarvitse demoja ollenkaan, koska hän ei niitä kuuntele kuitenkaan.

Illalla käytän parituntisen tekemällä ohjelmailmoituksia Teostoon. Ilmoitan siis netin kautta Teostolle, että mitä biisejä Kotiteollisuus on soittanut viime syksyn aikana livenä ja missä. Tähän satsiin ilmoitan kaikki syksyn keikat. Niitä taitaa olla 27. Päättä jomottaa aika lahjakkaasti sellaisen ruutuun tuijottelun jälkeen.

Tarkistan vielä sanelukoneelta aamulla tekemäni biisin. Se vaikuttaa hyvältä. Teen koneelle rumpupohjat sitä varten (taas se vitun näyttöpäätel!). Se tarkoittaa sitä, että nyt koneella on vielä kolme keskeneräistä demobiisiä. Ne teen vielä tämän kuun aikana, sitten pidän tauon. Seuraavan satsin täytyy sisältää jo vähän nopeampaa kamaa. Nämä ovat keskitempoisia lähes kaikki. Niitä syntyy helpoiten. Ne ovat kyllä usein myös parhaimpia johtuen juuri siitä rentoudesta ja helppoudesta. Muutama tosi löysä pitäisi tehdä myös. Jotain semmosta Neurosis tai Kursk-tyyppistä, kaunista laahausta, jossa lauletaan kuolemasta.

Kainuun miehen iltasatuihin nukahdan jälleen kerran.

TIISTAI 19.1.2010

Niputan kaikki fanikysymykset valmiiksi, vastaan niihin ja laitan ne eteenpäin Webmestarille. Meidän Webmestari on kiva. Ja sillä on hassu parta.

Soitan koneelle kitaroita kahteen biisiin. Hyppään autoon ja ajan sulkapalloareenalle. Perillä huomaan, että kaikessa kiireessä olen unohtanut mailan ja pallot himaan. Ei muuta kuin hakemaan. Myöhästyn tämän takia 10 minuuttia. Jätämme siis verryttelyn väliin ja alamme hakata sulkapalloa eläimen raivolla.

Mokoman Annalalta on tullut tekstiviesti, jossa hän pyytää minua illalla kaukaloön lämmäilemään kiekkoa Sinkkosen ja Aaltosen kanssa. Lämmäilemään kiekkoa! Vittu, mie olen aikuinen mies. Meikäläinen ei lämmäile muuta kuin viinaa ja vittua! Kieltäydyn kohteliaasti, mutta kiva kun kysyvät. Oikeasti voisin mennäkin, mutta minulla ei ole mailaa. Eikä aikaa.

Käyn etsimässä kirjahyllyä lattialla lojuville kirjoilleni. En löydä. Vien tytön muskariin, teen ruuat ja haen hänet sieltä. Vauhti on hurja. Arki iskee kuin miljoona volttia!

Illalla editoin hieman kolmea tekeillä olevaa biisiä. Laitan ne laulukuntoon. Nyt pitäisi kirjoittaa niihin sitten jotain laulettavaa. Ei kiinnostaa, siirryn tv:n ihmeelliseen haavemaailmaan. Sieltä ei tule mitään. Sitten muistan, että minulla on Magnolian loppu vielä katsomatta. Katson sen. Sammakkosade tekee vaikutuksen.

Yöllä teen kolmeen biisiin demosanat. Kaksi niistä saan laulukuntoon. Tarkistan puhelimen. Se on täynnä viestejä. On siellä jotain tärkeääkin. Karmila ilmoittaa, että hän miksoi sen meidän Killing Joke -tribuutin torstaina ja perjantaina. Se tarkoittaa sitä, että menen perjantaina käymään Helsingissä. Tarkoittaako se myös viinan juontia?

Ei tarkoita. Minua on pyydetty lauantaiaamuksi Kouvolaan Stam1nan videon kuvauksiin. Pitää olla skarppina

KESKIVIIKKO 20.1.2010

Olen aloittanut muusikon "urani" basistina. Tämä seikka on syytä pitää mielessä aika ajoin. Sen kunniaksi otan basson käteen ja soitan bassot kahteen biisiin. Suoria 8-osia AC/DC -tyyliin. Toimii aina. Bassojen jälkeen laulan yhden biisin säkeistöt ja toisen kappaleen laulan kokonaan. Siihen tulee valtava kertosaie, johon veisaan yhteensä 13 lauluraitaa. Sairasta. Mutta kun ideoita vaan tulee ja tulee. Saan kaksi biisiä miksausta vaille valmiiksi.

Käyn salilla. Poljen kuntopyörää 40 minuuttia. Pulssi ei kohoa yli sadankuudentoista, kevyt treeni siis. Mutta hiki tulee siinäkin.

Häärään vielä demojen parissa, valmistelen ja miksaillen kahta valmiiksi äänitettyä. Samalla puran sähköposteja. Muodostamme keikkamyymälämme kanssa ringin, joka pohtii kesällä tehtäviä keikkoja. Että tehdäänkö niitä nyt kuitenkin enemmän kuin kaksi. Kukaan ei osaa oikein päättää. Päättämme kassella syysymmällä. Tyypillistä.

Makaan apaattisena loppuillan. Pää alkaa olla täynnä näyttörüutua. Särkee ja väsyttää. Menen silti alkuyöstä soittamaan vielä hieman koskettimia, miksaan ne pari valmiiksi äänitettyä biisiä ja teen demosanat viimeiseen biisiin valmiiksi. Sen laulan huomenna.

Näen omituisen unen. Kohtaan patsaan, joka kohoaa korkealle ylös, silmäkantamattomiin. Lähden kiipeämään sitä pitkin kohti taivasta. Tunnen kuinka ilma kylmenee, kun menen pilvien halki. Lähestyn patsaan hartioita ja kasvoja ja tunnen pelkoa. Ketä patsas esittää? Tiedän vastauksen jo kiivetessäni, mutta en voi uskoa sitä. Ja vaikka lopulta saavun kasvojen luokse, enkä voi täysin erottaa sen piirteitä, tunnistan hahmon.

Se on Paavo Väyrynen kruunu päässään!

Putoan. Putoan pitkään. Tärähdän maahan ja herään hikisenä omaan huutooni.

TORSTAI 21.1.2010

Olen herännyt hikisenä, vaikka aamulla on hyytävä meno. Makuuhuoneen mittari näyttää 13 astetta. Se on hieman liian vähän. Soitto huoltofirmaan jo toista kertaa ja nyt alkaa tapahtua. Hahmo saapuu tonteille.

Ovikello soi. Valtavan kokoisen remonttireiskan siluetti peittää oviaukon. Hänen massiivisen olemuksensa takaa hohtaa silmiä särkevä valo ja kirkas savu matelee lattiaa pitkin sisään. "Mikä täällä on ongelma", kysyy tuo miehisyyden ylipappi alarekisterillä, joka saa kivekseni surkastumaan. Tuo maskuliinivirviö, jonka työvyö (hieno sana) on täynnä erilaisia välineitä, jotka kilisevät miehisesti, kävelee valtavilla turvakengillään sisään. Huoneiston täyttää petrolin ja dieselin haju.

Katselen miestä hieman tarkemmin. Hänen valtavat lihaksensa pullistelevat työhaalarin alta. Hänen ranteensa ovat reiteni paksuiset ja ne kasvavat jotain outoa naavaa, karvaa ehkä. Epäilen niissä elävän aivan oman ekosysteeminsä. Hänen kaulansa on hartioitteni levyinen ja sen verisuonet pullistelevat ja sykkivät hikisen ihon alta. Leukaa peittää vahva, tumma sänki, joka ei jätä mitään arvailujen varaan: tämä mies tihkuu mieshormoneja! Lahkeessa pullistelee jotain, jota en uskalla kauemmin katsella. Lyhyt vilkaisu riittää. Tuo vehje on pamputtanut monet naiset lähes hengiltä.

Hahmo tutkii patterit, tekee pari maagista liikettä eli repii patterit seinistä paljain käsin, ravistelee niitä kiroillen ja laittaa ne takaisin. "Toimikaa, saatana", huutaa mies. Lämmin vesi virtaa pattereihin paniikin vallassa. Tämä on niitä uroita, joka voi halutessaan vaihtaa vaikka joen virtaussuuntaa pelkällä katseellaan.

"No, nyt on muusikolla taas lämpöä, jotta voit rämpytellä sitä kitaraa", toteaa hahmo, pieraisee ja poistuu. Mutisen kiinni läjähtävälle ovelle, jonka maalit ropisevat iskun voimasta, hiljaisen ja neitimäisen kiitoksen.

Olen tavannut miehen. Tunnen itseni homoksi.

Sen jälkimainingissa haluan laulaa, laulaa, laulaaaa! Vedän viimeisen biisin laulut ja huudot. Tarkistan eilisten biisien miksausukset kovalla volumella. Säädän vähän, sitten ne on valmiit. Siirrän biisit iTunesiin.

Sitten alkaa hel-vet-ti! Varaan autolle öljynvaihdon ensi maanantaiksi. Ajan kauppaan ja ostan itselleni uuden iPodin. Edellinen hajosi, kun astuin sen päälle työhuoneessa (ai, miten niin miun huone on muka sotkunen?). Sen jälkeen käyn ruokakaupassa, postissa (uuden käärmeennahkabootsit, jihuuuu! 80-luku is back!), pankissa hoitamassa luottokorttiasioita, sen jälkeen ajan kotiin ja teen safkaa ja tiskaan, haen tytön hoidosta, syön hänen kanssaan, vien tytön kaverinsa synttäreille, käyn kuntosalilla tekemässä olkapää- ja yläselkätreenin (ja vatsaa), haen tytön, teen iltapalat, luen iltasadun (Neil Gaimanin Coraline on menossa) ja oon, vittu, ihan poikki.

Sinkkonen on pyytänyt minua tänään katsomaan stand-up-komiikkaa. Lappeenrannassa alkaa kuulemma jotkut alan festarit tänään. Myös Jalavan Pekka on pyytänyt minua mestoille. En kuitenkaan jaksa. En jaksa edes kuitata tekstarilla, etten tule. Olen paska jätkä.

Huominen Helsingin miksausreissukin taitaa jäädä väliin. Karmila on ilmoitellut, että valmista on vasta lauantaina, minua ei aikaisemmin tarvita. Lauantaina en kuitenkaan pääse, sillä olen sopinut olevani siellä Staminan videosesioissa. Laitan Karmilalle viestin, että taidan jättää väliin. Mikko kuittaa, että se on ihan hyvä, sillä olen selvinpäin ihan vitun tylsää seuraa. Mies on oikeassa.

Yöllä miksaan viimeisen demobiisin ja teen kahdesta aikaisemmasta versiot Sinkkoselle. Menen maate joskus puoli kahden aikaan. Herään puoli kolmelta armottomaan närästykseseen, enkä saa nukuttua silmästäkään koko yönä.

Lääkkeistä huolimatta kipu laantuu vasta yhdeksän jälkeen aamulla. Astun ylös haudasta ja alan hommiin.

PERJANTAI 22.1.2010

Kivun loppumisen jälkeen aamu jatkuu järkytyksellä. Nyt-liitteessä on juttu meidän keikkabussista, Ukonhaudasta! Hongisto on hoitanut homman tyylikkäästi, mutta silti juttu tulee ihan puun takaa. Mutta hyvä juttu, ei siinä mitään. Oikein hyvä. Paitsi taas kerran Kotiteollisuuden yhteydessä puhutaan rahasta. Ja sehän on tietysti ihan perseestä. Se on syvältä ahterin uumenista. Me olemme taiteilijoita, emme liikemiehiä!

Oha se varma...

Päässä pyörii riffi. Teen sen koneelle ja huomaan, että se on paras mitä olen tähän asti tehnyt. Miksaan viimeisen demobiisin valmiiksi. Poltan kaikista biiseistä (ja siitä uudesta riffistä) levyt itselleni ja Sinkkoselle. Kuuntelen kaikki tekemäni 14 biisiä läpi ja merkkaan ylös mikä niissä on vikana. Huomaan, että paljon. Vitusti. Suurin osa kertosäkeistä ja riffeistä menee uusiksi. Ihan paskaa. Alkaa oksettaa. Mutta näin se menee aina: ensimmäinen satsi on paskaa, sieltä jää käteen vain muutamia pätkiä. Pieniä kultahippuja. Ainoastaan yksi biisi on kokonaisuudessaan sen kuuloinen, että se voisi toimia tuollaisenaan lopullisena versionakin.

Otan kitaran käteen ja teen vielä yhden uuden riffin. Soitan sen sanelukoneelle ja jätän lojumaan. Nukuttaa vitusti, ei jaksa keskittyä. Juoksen kuntosalille, poljen 50 minuuttia kuntopyörää ja juoksen takaisin. Ilmoitan Karmilalle, etten voi tänään tulla Helsinkiin ja käyn nukkumaan.

Illalla käyn saunassa. Saunaoluita en juo, vaikka mietinkin, että se voisi tämän ensimmäisen demosatsin valmistumisen kunniaksi olla aivan asiallista.

Kymmeneltä nukkumaan. Aaa-tuti-lulla.

LAUANTAI 23.1.2010

Aamulla ennen seitsemää ylös. Tyttö hoitoon ja ajo Kouvolaan Staminan videon kuvauksiin. Siellä menee koko päivä ja ilta. Ihan vitun kiva sessio ja vieläpä aivan selvinpäin! Voiko selvinpäin olla hauskaa? Näköjään voi. Mutta ei oteta tavaksi. Mieltäni jää vaivaamaan outo seikka. Tekevätkö muut bändit videonsa selvinpäin? Kotiteollisuus on aina aivan tillin tallin heti aamusta saakka kun videoita kuvataan. Ei sitä räikkiä ja poseeraamista muuten kestä.

Onneksi päivän edetessä selviää, että viski alkaa maistua myös Staminan porukoille. Olen helpottunut. Karjalaisen rentturockin tulevaisuus on hyvissä käsissä. Nuori polvi näyttää kykynsä kaikilla elämän saroilla.

Ajelen illalla kotiin ja sovin Karmilan kanssa, että menen huomenna Helsinkiin käyttämään miksauksia. Tuoksahtaa alkoholille, sitä tekee nimittäin mieli ihan vitusti. Miettikää nyt: juopotteluun taipuvainen mies joutuu koko päivän ja illan seuraamaan KOUVOLASSA, joka on siis maailman persereikä, muiden tissuttelua täysin selvänä! Mitä siitä voi seurata? Ei muuta kuin totaalinen ratkeaminen.

Auton konepellille jäi Staminan videokuvauksista jotain.

SUNNUNTAI 24.1.2010

Ajan auton korjaamon pihaan, vien avaimet sen postilaatikkoon ja hyppään junaan klo 11.34. Tilaan kaljan. Loput voitte lukea Alibista.

Junamatkalla joku kolli kysyy minulta, että milloin, Marko, se Kuorosota oikein alkaa telkkarista. Kerron, että minä en valitettavasti tiedä. Väitän vielä, että Tarot on paska bändi enkä oikeasti osaa, vaikka Marko Hietala olenkin, soittaa bassoa ja laulaa. Pieraisen ja röyhtäisen kovaäänisesti. Kerron pitäväni miehistä. Kouraisen ravintolavaunun miesmyyjän persettä hänen mennessään ohi ja huudan "Hietalan Markolta Kuopiosta terveisiä".

Juon lisää. Ei tätä muuten, saatana, kestä.

Neljäs viikko

MAANANTAI 25.1.2010

Olen jotenkin selvinnyt yöllä kotiin. Viimeisellä junalla kai. Pandemonium on valmis. Siitä tuli aivan helvetin hyvä. Sitä piti hieman juhlia Loosessa.

[Lue lisää ►](#)

Päätä koskee. Puoli yhdeltä alkaa närästää rajusti. Oksennan vatsani tyhjäksi ja se helpottaa hetkeksi. Sitten se jatkuu taas loppuen vasta kahdeksan aikaan illalla. Olen märkänä hiestä.

Suihkuun, ruokaa naamaan ja Taistelutovereiden jälkeen nukkumaan. Nyt jos olisin neiti, sisustussuunnittelija, sähköpelaaja tai tanssija, tai jos oppisin tekemistäni virheistä, voisin luvata etten juo enää koskaan. Mutta minä olen mies. En lupaa mitään noin typerää.

Ensi kerralla juon vielä enemmän!

TIISTAI 26.1.2010

Mike Monroe on perustanut uuden bändin. Mies antaa Hesariin lausunnon aiheesta jostain Hollywoodista. Aika asiallista meininkiä, kumihousu on taas maailmalla levittämässä positiivista Suomi-kuvaa. Miksi Ollilan Suomi-brändi -työryhmä ei ole ottanut Monroeen yhteyttä? Mike olisi oiva apu levittämään suomalaisuuden ilosanomaa ympäri maailmaa! Tällainen on suomalainen mies!

Toivottavasti miehen bändi pysyy kasassa hieman pitempään kuin Andyn bändi kesti.

Hesarissa on myös mielenkiintoinen juttu netissä vellovista salaliittoteorioista. Erään tällaisen mukaan prinsessa Diana oli Jeesuksen jälkeläinen! Ziisus! Eikö ihmisillä ole oikeaa elämää? Ketkä perkeleet jaksavat pyöriä netissä ja vatvoa tällaista paskaa, edes huumorimielessä? Tai ketkä yleensäkin pyörivät siellä kirjoittelemassa paskaa erilaisiin keskustelufoorumeihin? Otetaan muka kantaa joka vitun asiaan. Miksi? Miksi he luulevat, että heidän mielipiteillään olisi jotain merkitystä? Miten ihmisillä riittää aika? Eikö kukaan tee enää oikeita töitä? Kaikki vain keskustelevat netissä. Miksi vitussa pitää yleensä muka keskustella? Ja vielä aiheista, joilla ei ole mitään merkitystä.

Miksi minä teen tätä blogia? Kävijöitä on kuulemma tähän mennessä ollut yli 13 000. Miksi?

Teen kopioita Pandemoniumista ja laittelen niitä postiin. Käyn pelaamassa tunnin sulkapalloa. Illalla teen uuden biisin, jonka kertosakeen hyräilin puhelimeen ajaessani Staminan videokuvauksista kotiin. Vaikuttaa siltä, että ässä on tulossa. Pitäisi keksiä vielä intro, sitten olisi valmista.

Illalla saan muistutuksen siitä, että minun pitäisi käydä torstaina Helsingissä jossain Ylen Teeman haastattelussa. Asiasta on sovittu jo joskus loppuvuodesta ja minä olin tietenkin unohtanut sen. Vituttaa, ei kiinnostaisi ollenkaan. Mutta sovittu mikä sovittu.

Yöllä kirjoitan päiväkirjan Pandemoniumin äänityssessioista valmiiksi (no, kesken se jää, mutta en jaksa nyt panostaa) ja valitsen siihen kuvat. Laitan koko paketin Webmestarille. Luen Huovista ja nukahdan.

KESKIVIIKKO 27.1.2010

Aaaargh, paino on pudonnut 87 kiloon! Nyt äkkiä läskiä krooppaan, ennen kuin näytän balettitanssijalta. Hyi helvetti.

Teen heti aamusta Sinkkoselle menevään demoon merkinnät niistä asioista, jotka mielestäni ovat näissä biiseissä päin persettä. Listasta tulee valtava, kuten aikaisemmin on ilmi tullut. Sen jälkeen suuntaan kuntosalille ja poljen kuntopyörää 45 minuuttia. Ajan Astia-studiolle moikkaamaan Aaltosen Miitriä, joka miksaa siellä Mokoman tulevaa levyä. Vien miehelle kopion Pandemoniumista. Ukko kuuntelee sen tyynenä ja vaikuttaa tyytyväiseltä. Odotan, että hän soittaisi minulle maistiaisista Mokomasta, mutta ammattimiehenä hän ei sitä tee. Turha soittaa keskeneräisiä töitä miehelle, joka ei niistä kuitenkaan mitään ymmärrä. Myös Sinkkonen käy paikalla uudessa, hienossa SaiPa-toppatakissaan. Annan demoni (heh, hieno taivutus demo-sanasta) miehelle ja kehoitan joskus kuuntelemaankin sen. Mies lupaa tehdä niin.

Illalla laiskotellessani teen yhden uuden biisin. Intro jää vajaaksi, mutta muuten tulee hyvä. Ja taas: pirun rauhallinen biisi. Piinaavan rauhallinen.

Kuuntelussa on viimeisin Metallica sekä viimeisin Mastodon. Uusinta Slayeria yritän myös, mutta se mikkihiireily ei nyt iske. Jää kesken.

TORSTAI 28.1.2010

Hyppään aamupäivällä junaan ja suuntaan Pasilaan. Harri Hakanen tekee siellä syväluotaavan haastattelun suomirockista. Istun Pate Mustajärven lämmittämällä penkillä. Mies on istunut samassa tuolissa maanantaina ja se on kuuma vieläkin. Haastattelu kestää noin tunnin. Kävelen takaisin rautatieasemalle ja tilaan lasillisen punaviiniä. Joudun odottamaan junaa takaisin Karjalaan noin tunnin.

Lääkäri soittaa minulle ja kertoo, että sisuskalut on kunnossa. Ei kuulemma pitäisi koskea. Ja jos koskee, niin Nexium auttaa. Ihan kiva diagnoosi muuten, mutta minua koskee, eikä kohtauksen iskiessä Nexiumkaan auta. En jaksa välittää. Tilaan junassa lisää viiniä. Kolme lasillista tuota ihanaa elämän nektaria (vaikkakin italialaista) saa maailman näyttämään siedettävältä paikalta. Päätän lopettaa siihen, ettei tule liian hyvä fiilis. Aina pitää vituttaa vähän.

Illalla seuraan hetken Tila-ohjelmaa. Juontaja kertoo miten näytteillä olevaan asuntoon on saatu toteutettua illan sinisen hetken taianomainen heijastus. Siellä esitellään myös uusi sisustuselementti: käpy! Pöydällä on, saatana, käpy. Se on nykyaikaista sisustamista.

Mihin tämä maailma on menossa? Tai paremminkin: millaisessa maailmassa me oikein elämme?

Minulta on kysytty haastattelua huomiseen aamuun. Asialla on Voicen Heräämö. Laitan viestin, etten jaks. Muuten ehkä jaksaisinkin, mutta aiheena on tipaton tammikuu. Aihetta ja minun naamaani on tänään taas kulutettu Iltalehden sivuilla. Olen täynnä koko aihetta sekä oman naamani näkemistä. Oksettaa. Nyt saa riittää.

Muutama homma pitää vielä tehdä. Tämän blogin hoidan vielä jaloista, teen Rillipää ja Läski-kirjan promot viikolla kuusi Liimatan Tommin kanssa, saman miehen kanssa spedeilen Tampereen kirjamesseilla ja sitten pakenen kukkuloille ihan vitun pitkäksi aikaa.

Hongisto kiusaa alkuyöstä tekstiviesteillä Kerubin Kuppilan hautajaisista. Sinne pitäisi kuulemma mennä huomenna juomaan brändy-lonkeroa (joka on muuten pirun hyvää). En jaks vastata. En aio mennä.

Viimeistä viedään

SUNNUNTAI 31.1.2010

No niin. Tämä on nyt sitten tässä. Johan tämä alkoi vähän velvollisuudelta tuntuakin. Työltä. Ja sitähan olen yrittänyt vältellä koko ikäni.

[Lue lisää ►](#)

Kuuntelen uusinta Slayeria ja lopettelen tätä tekstiä. Slayeriä ennen kuuntelin Kolmannen Naisen viimeisimmän. Maailmasta toiseen. Ulkona satelee lunta niin perkeleesti. Pakkanen on laskenut. Se tarkoittaa sitä, että huomenna uskaltaa lähteä taas hiihtämään pitkistä aikaa.

Toivottavasti tämä kuukausi on valottanut teille hieman sitä miten tylsä ja tavallinen jätkä olen. En mikään jumalolento. Ja toivottavasti tämä on selventänyt musiikin teon arkisuutta ja sitä miten paljon aikaa se vie minun ja bändin elämästä. Minulle se ainakin on juuri tällaista kuten olen kuvannut. Kun biisejä tulee, niitä tulee paljon. Ja paljon lentää myös roskiin. Parhaat palat valitaan, lisää kasataan treeneissä ja kaikesta tästä silpusta kasataan sitten biisejä. Biiseistä kasataan levy. Levyn jälkeen lähdetään kiertueille. Vuoden kiertämisen jälkeen kaikki tämä tehdään uudestaan. Ja jossain siellä välissä kirjoittelen muutaman kirjankin. Joten ei tämä mitään baareissa istumista ole tämä minun elämäni. Olen aina vihannut tyypejä, jotka istuvat päivät pitkät baarissa ja suunnittelevat suunnittelemaansa päästyäänkin. "Pitäiskö perustaa bändi? Me oltais varmaan paljon kovempia kuin mikään muu porukka tässä maassa" -narisijoita on tämänkin maa puolillaan. Sitten ei kuitenkaan ikinä tehdä mitään, kaikki jää paskan jauhamisen tasolle. Itse olen enemmän tekijämiehiä. Vaikka kyllä minultakin humalainen sönkötys onnistuu, mutta silloinkin yleensä tarkoitan mitä sanon. Paitsi joskus saatan sanoa jotain naista kauniiksi, vaikka tämä näyttäisikin Esa Pakariselta. Mutta naisille nyt pitää vaan puhua kaikkea sellaista paskaa.

Ja sitten siitä juomisestani. Sekin on juuri tällaista kuin olen kuvannut. Ei minulle kotioloissa juurikaan viina maistu. Kerran kahdessa viikossa on mielestäni varsin kohtuullista alkoholinkäyttöä. Siinä mielessä tämä tammikuu ei ollut mitenkään poikkeuksellinen kuukausi. Kiertueilla ollessa on sitten eri asia. Silloin juon enemmän, koska en kestä ihmisiä enkä ulkomaailmaa selvinpäin. "Humalassa maailma näyttää paremmalta ja asiat tuntuvat luistavan" sanottiin jossain Kaurismäen elokuvassa. Se on suuri viisaus.

Nyt kotiin asetuttuani, pirun raskaan vuoden jälkeen, huomaan, etten haluaisi täältä mihinkään poistuaakaan. Nykyisin kaupungilla käyntikin on jo ponnistus. Toisaalta tiedän, että ehkä jo kuukauden päästä alkaa takaraivossa jyskyttää ajatus siitä, että pääsisipä taas kiertueelle. Viimeistään siinä vaiheessa, kun alan katsella kesän festivaalilistoja ja meidän nimeämme ei siellä näy.

On pirun hämmentävää rakastaa kotona oloa ja kiertueita samaan aikaan. Olen ristiriitojen mies.

Hullu sie olet, sanotaan lähipiiristä. Ehkä olenkin sekoamassa. Erakoitumassa nyt ainakin. Musaa tehdessä ei edes pillu kiinnost. Viinasta puhumattakaan. Nämä kai ovat merkkejä siitä, että miehessä on jotain vialla.

Saan olla vielä ensi viikon himassa, sitten joudun pakenemaan putkiremonttia jonnekin etelän maille. Ensi viikon aikana viimeistelen viimeisimmät demobiisit (usia on tullut viikonlopun aikana taas kolme) koneelle ja sitten suljen sen kannen yli kuukaudeksi. "Lomalla" on tarkoitus kirjoittaa ensimmäiset järkevät biisitekstit perinteisellä kynä ja paperi -periaatteella. Kitaraan en koske. Enkä avaa yhtäkään kotimaista rocklehteä enkä kuuntele muuta kuin vanhoja 80-luvun suomirock -levyjä iPodiltani. No, uutta Staminää tietysti, mutta se olkoon poikkeus.

Etelän mailta palatessani teemme kevään ainoat keikat (paitsi nyt suunnitellaan taas yhtä yllätysvetoa jonnekin keväälle). Niiden jälkeen olisi tarkoitus aloitella uusien biisien treenaamista ja levyn kasaamista niin, että jossain vaiheessa kesää olisimme siinä kunnossa, että voisimme käydä studiossa tekemässä demon. Sen jälkeen sitten

sovitellaan, raakataan ja kehitellään lisää. Ja aloitetaan syksyn aikana levyn äänitykset.

Paavo Väyrysestä, Tartu mikkiin -ohjelmasta ja tipattomasta tammikuusta huolimatta elämä on hyvä. Yritän sinnitellä siinä mukana. Yrittäkää tekin.

Se on moro.

- hynynen

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/oma-apu/alkoholi/tipaton-tammikuu/jouni-hynysen-blogi-2010>